

Upplevelser från att starta på det DANSKA SPANIELMÄSTERSKAPET

Text: Liv Stoltz Foto: ??

Årets Danska mästerskap anordnades av klubben för F.T Spaniels på Fyn i Danmark den 6–8 december. Mästerskapen löpte över tre dagar på tre olika gods. Cockerspaniel var först ut på fredagen och jakten hölls på Brahetrolleborgs gods. Springerspaniel startade på lördagen på Ravnholt gods och på söndagen på Lykkesholms slott. Domare alla dagar var Gareth Davies och Stuart Morgan från Wales. Kvällarna bestod av goda middagar med härlig stämning och dagarna bjöd på otroligt duktiga hundar och förare.

För att kvalificera sig till danska mästerskapen måste man under året ha startat och placerat sig 1–4 på ett seg-rarklassprov i Danmark. Så för att kvalificera mig åkte jag och min cockertik SE J(J)CH Örjansbergets Kiwi över till Danmark i oktober och startade i seg-rarklass på Gavnö, Själland. Provet gick väldigt bra och vi fick en andraplacing, biljetten till mästerskapen var vår.

Tidigt på morgonen den 5 december lämnade vi Göteborg med bilen full av packning och hundar. Som alltid följde min goda reskamrat Elsebeth med till mästerskapet, det är ju mycket mer givande och roligt att dela upplevelsen. Sju timmar senare kom vi fram till en mysig liten krog, Brobyveark Kro där den arrangerande styrelsen bjöd in oss till danskt öl och middag. Vårt

boende hade Jesper Brahe från klubben för FT Spaniel bokat till oss, en otroligt fin service som klubben erbjuder.

Tidigt på fredagsmorgonen rastar vi hundarna med pannlampa i mörkret, en snabb frukost och vi är iväg i god tid. Med fjärilar i magen och fulla av förväntan kör vi till Brahetrolleborg. Jag hade hört innan att det var ett av de största godsen i Danmark som erbjuder fantastiskt fin fågeljakt. Min GPS leder oss in på en liten och lerig skogsväg, tur att bilen är fyrhjulsdriven. Fasanerna springer runt bilen när vi krånglar oss fram på den leriga skogsvägen och vi undrar förbryllat om detta verkligen är rätt väg till ett gods – vilket det förstås inte är! I slutet av den leriga vägen möts vi av en stängd grind med godset vackert tronande bakom stängslet över

ängarna. När vi äntligen, glada och lättade, kör in via rätt väg parkerar vi bilen som är alldeles randig av lera. Det visar sig att vi kommer precis lagom till morgonfika, inskrivning och filmning av alla deltagare.

I Danmark filmar man hela mästerskapet och årets material släpps under våren på klubben för FT Spaniels hemsida. En väldigt bra och uppskattad tradition som vi kanske borde fundera på att införa i Sverige. Det ger ju även alla som inte kan närvara en möjlighet att få se hundarna i aktion.

Mitt startnummer är tre så jag vet att jag startar precis i början. Alla startande ekipage tilldelas två armbindlar med sitt startnummer: en för föraren och en för valfri supporter. Detta ger en bra möjlighet för den utvalda att följa med längre fram för att få en chans att se hunden. Man delar även ut några VIP-armbindlar, ofta till hängivna sponsorer som ett tack för sponsringen. Personer med VIP på armen får gå närmare än den övriga publiken.

Det hålls ett välkomnande och informativt tal och mästerskapen kan börja!

Adrenalinet som arbetats upp från vår struliga morgonresa lägger sig lite när jakten blåser igång och jag känner mig trots allt ganska lugn. Allt är klart, pipan hänger runt halsen och jag har en game bag på ryggen. I Danmark får man bära sina fällda fåglar själv när hunden har gått klart och domaren har tittat på dem. Något jag inte visste första gången jag startade på dansk mark förra året. Vi körs ut i tre stora vagnar dragna av kraftiga traktorer till anvisad plats. Vi väntar in publiken som körs ut sist och jag hinner titta ut över ägor.

Marken erbjuder all möjlig terräng, den känns oändlig och det är en mäktig upplevelse att få jaga på dessa exklusiva marker med stor fågeltillgång. Publiken breder ut sig, de pratar, skrattar och röker – det är helt enkelt en annan kultur och det förekommer sällan förmaningar från de som organiserar. Det är ett gemytligt gäng, som

Bildtext 1

alla idag trotsar det urusla regnvädret och förenas av sitt intresse för spaniel. Springerförare visar solidaritet mot arrangemanget och följer med när cockrarna går ut, trots att de inte startar förrän dagen därpå.

De första hundarna släpps i marken vid ett stort fält med stora tuvor. Regnet öser ner periodvis och det blåser kraftigt. De första hundarna får gå i medvind, jag koncentrerar mig mest på mig själv, men noterar att de två första ekipagen tar upp fasaner som skjuts och apporteras in. Jaha, tänker jag, då kommer det att gå relativt snabbt det här provet med så mycket fågel.

Så var det min tur. Jag går fram och hälsar på domaren, Stuart Morgan, som önskar mig lycka till. Det är alltid lika spännande – de sista stegen fram till domaren och tills man tar av kopplet. Kiwi väntar och tittar på mig. Hon vet att nu är det jakt och darrar av förväntan. Jag får klartecken från domaren så jag ger signal till Kiwi att starta. Hon rusar iväg och är mycket ivrig. Medvinden gör att hon söker sig ut och jagar hemåt. Jag är livrädd att gå förbi vilt och stannar och väntar in henne. Skyttarna ligger på lika ivrigt som Kiwi och kliver på. Domaren Stuart Morgan säger till dem med vänlig ton: "Hey guys, give the dog a chance." De stannar och väntar nu in både mig och Kiwi så hon får tid att söka igenom marken.

Till det yttre ser fältet jämnt och fint ut, men alla stora tuvor gör det svårt att gå och det är otroligt arbetsamt för hunden. Ganska snart flyger det upp en lös fågel bortom min vänstra skytts sida utanför Kiwis område, den skjuts säkert och snabbt. Kiwi sitter i skott och på min pipa. Jag hade inte behövt blåsa stopp men jag chansar inte. Domaren ger klartecken att skicka hunden, jag ropar apport. Kiwi sätter fart och det är en enkel match för henne. Jag vet att hon har markerat den och fågeln hämtas in snabbt och okomplicerat.

Vi går vidare. Det fällt en fasan på andra sidan. Kiwi sitter i skottet och väntar på signal. Apporteringen drar ut på tiden så jag får kalla in henne. Domaren, Gareth Davies, kallar över oss på sin sida. Eftersom den andra hunden inte hittat fasanen ska vi prova. Domarna pekar ut ett område 25–30 meter framför mig, jag skickar Kiwi på apport. Hon springer snabbt ut och nosar sig framåt. Hon kommer lite för långt till höger så jag skickar tillbaka henne till nedslagsplatsen som hon hittar snabbt. Man ser tydligt på hennes kroppsspråk när hon markerar nedslagsplatsen. Hon nosar intensivt och sticker iväg på en löpa bort från mig och frågan är hur långt fasanen har sprungit. Kiwi arbetar i full fart över området men hittar den inte heller och kallas tillbaka. Domarna går ut.

Det är alltid ett spännande och lite nervöst moment. Om domarna hittar fågeln så åker hundarna som provvats på apporten ut. Som tur var kommer

domarna tillbaka tomhänta och jag pustar ut. "It's a runner", "it's gone" meddelar domarna. Jag är inte orolig att Kiwi ska belastas i bedömningen, eftersom hon jobbade mycket fint, tog an löpan och gjorde det hon skulle.

Vi går tillbaka ut på fältet och fortsätter. Kiwi sätter fart. Hon tar för sig på båda sidorna och arbetar intensivt. Stuart Morgan skrattar och säger "she is a little greedy". Kiwi vill verkligen hitta en fågel och vi går och går. Jag låter henne söka av marken och tvingar mig själv att vara tålmodig och låta henne jaga av marken ordentligt. Det är svårt att gå och samtidigt hålla koll på både mina fötter och Kiwi. Svetten rinner och jag förundras över att Kiwi inte verkar tröttna och dra ner på tempot. Jag tänker att hon börjar väl också bli desperat och undrar hur hon ska orka.

Vi får gå över 50 minuter genom hela fältet utan att hitta en enda fasan innan vi pausar. Jag dricker lite vatten, Kiwi vill inte ha men jag är alldeles torr i munnen. Domarna rådfrågar provledaren om hur vi ska fortsätta gå och jag antar att även de vill hitta lite fågel. Kiwi och jag har fått en apport under släppet men vi skulle behöva en stöt och därför får vi fortsätta gå när pausen är slut. Nu går vi på sidan av fältet i sidovind. Kiwi ändrar sitt sökmönster och arbetar närmare mig och mer från sida till sida, något som gör att jag känner mig mer bekväm. Hon har fortfarande god fart. Efter en kort stund bryter domaren. "Vi måste byta mark", säger han. "Du ska få ett kort släpp på

en annan mark så får vi se om vi kan få upp något. Jag vill inte matta ut henne för mycket inför ditt andra släpp”.

Vi hoppar in i vagnarna och transporterar till ett område med låga granar och gräs. Vi får gå en kort bit i medvind, men jag ser att Kiwi inte har något i nosen. Stuart Morgan bryter och säger: "Well done, I think that I gave you a good chance to find a bird, but I don't want to exhaust your dog any more." Han säger också att jag måste komma ihåg att meddela den andra domaren, Gareth, att jag behöver en stöt i mitt nästa släpp. Så är mitt första släpp över.

Någon enstaka fasan tas upp på detta markavsnitt, troligtvis har fasanerna påverkats av vädret och gått in i skogen. Som Stuart Morgan uttryckte det: "If I was a pheasant I wouldn't be on a field, I would be in the woods".

Tävlingen bryts för lunch och dansk öl och när pausen är klar hoppar vi in i vagnarna och körs ut till ett skogsområde. När vi kommer fram ser vi ett hundratal fasaner låta över marken framför oss. Här finns alla fåglarna! De har gömt sig i skogen under granarna, skyddade från vinden och regnet som öst ner på natten och hela morgonen. Nu går det snabbt. Några åker ut, andra får gå vidare till den andra domaren. Man vet aldrig vad som händer – vilket också är tjuvningen med denna jaktform.

Ekipaget som startar före mig tar upp en fasan som skjuts och faller ner på publiken, hunden går efter och de tackar för sig. Nu är det min tur för domaren Gareth Davies. Han överväger om han ska låta mig apportera fasanen som fallit i publiken men får veta att någon rört vid apporten så han låter den vara. Gareth önskar mig lycka till och ger klartecken att starta.

Kiwi sätter fart som skjuten ur en kanon. Hon ser inte ett dugg trött ut, bara energisk och ivrig. Det är svårt att hålla kontakt med henne, eftersom det är mycket buskage och halv vuxna granar som skymmer sikten. Måtte det

snart vara över, tänker jag. Kiwi blixtrar ibland förbi framför fötterna. Eftersom jag inte ser henne får jag lyssna noga så jag kan bedöma var hon är.

Kiwi arbetar sig fram i terrängen från sida till sida och fastnar efter en stund på höger sida och jag förstår att hon har någonting på gång. Jag tar några snabba steg så att jag kommer förbi ett tätt område med gran innan terrängen öppnar sig lite grann. I samma sekund som jag får fri sikt ser jag Kiwi bland några granar på andra sidan ett dike och en fasan som lättar. Jag blåser i visselpipan och hon stannar på studs tio meter snett framför mig. Hon väntar tålmodigt. Jag får skicka på apport och Kiwi har markerat fågeln som hämtas in utan problem. Samtidigt har det andra ekipaget fått en fågel fälld och det blir en oklar situation en stund: Vilken hund stötte fågeln? Vi diskuterar tillsammans med skytten om det var Kiwi som stötte eller om den kom från den andra sidan. Gareth bedömer att det är Kiwis stöt och därför även hennes apport.

Så var mitt andra släpp över, kort och intensivt och raka motsatsen till det första som var långt och utdraget. När alla fjorton hundarna är klara är det åtta som har klarat sig igenom båda släppen och vi väntar på resultatet.

Prisutdelning är alltid spännande. Först räknas de ekipage som tilldelats diplom upp och jag är inte en av dem. Förväntningen stiger när fjärde platsen ropas upp. På tredje plats hör jag mitt namn och jag får gå fram och tacka domarna, vilket jag pinsamt nog glömde i uppståndelsen. Prisbordet dignar av fina priser från sponsorerna. Jag får med mig en påse fylld med kött och dansk fläskstek, hundfoder, en jakt-skjorta och massor med andra jaktsaker både till Kiwi och mig. Domarna håller tal och uttrycker att cockrarna håller hög kvalitet. Så var dagen slut. Vi har gått över en mil och är trötta men glada.

På kvällen träffas vi på hotellet och har en riktigt trevlig stund, kamratskapet är gott och stämningen hög. Vi fi-

rar och äter gott tills vi nästan ramlar ihop av trötthet. I morgon ska vi följa med och titta på springernas mästerskap som startar på Ravnholt slott.

På lördagen skiner solen, vinden har mojnät och Danmark visar sig från sin allra bästa sida. Detta medför helt andra förutsättningar till fågeltillfällena. Dagen bjuder på fantastiska marker och hundar. Våldigt få gör misstag och majoriteten håller en föredömlig kvalitet både i hantering av mark, stil, fart och apportarbete. I lunchpausen pratar jag med domarna Gareth Davies och Stuart Morgan som säger att de är riktigt nöjda med hundarna.

Det har varit ett jämnt startfält och ett nöje att ta del av som betraktare, även om det stundtals varit svårt att se vad som händer. Fågeltillfällena bjuds det ofta på och skyttarna är på hugget. Det är nitton startande och nästan alla klarar sig igenom sitt första släpp. Det går så snabbt att några får ännu ett släpp denna dag. Det blir en magnifik upplevelse på alla sätt.

På kvällen bjuds vi in till festmiddag och ett amerikanskt lotteri på Tornöes Hotel i Kerteminde. Alla köper lotter under kvällen och när middagen är klar börjar dragningen med prisutdelning. Har man inte vunnit under dagen kan man vinna nu. Mängder med priser delas ut och alla skrattar och skämtar. Elsebeth vinner ett par elektriska skosulor och jag vinner ett litet hundkit med ekologiska produkter.

Nästa dag är det dags för fortsättning för springer på Lykkesholm gods. Elsebeth och jag måste tyvärr åka hem då vi har sju timmar bilfärd hem och vill köra i dagsljus. Så här slutar min rapportering.

Det har varit ett rent nöje att delta på det Danska mästerskapet. Tack för allt klubben för F.T Spaniels och för ett mycket fint ordnat arrangemang över hela tre dagar. Jag är otroligt imponerad över hur bra och professionellt det hela var arrangerat. Vi ses på prov nästa år! ■